

Phần 8

Chương 29

Lục Phồn chưa bao giờ thấy vẻ ngây ngốc như vậy hiện ra trên mặt Nghệ Giản. Tay cô vẫn níu lấy cổ áo anh, đứng đờ ở đó, sức lực không tăng cũng không giảm. Cô giương đôi mắt ướt, giọt lệ ngập ngừng mãi không rơi. Môi cô hé mở, miệng vết thương bị cắn rách, bên ngoài chảy chút máu, Lục Phồn dùng ngón cái lau đi lau lại. Da lòng ngón tay anh thô ráp, xoa lên môi không hề thoải mái, nhưng sự đụng chạm này lại khiến Nghệ Giản hết sức hưởng thụ.

Cô bất động như con sư tử được vuốt lông.

Lục Phồn xóa sạch tơ máu cuối cùng trên môi cô, bàn tay di chuyển, dịu dàng vuốt ve mắt cô, hai giọt nước sót lại trong mắt cô đã không còn nữa.

“Nhìn rõ chưa?”. Anh hỏi, giọng nói vẫn khàn khàn.

Nghê Giản chớp mắt, giống như giật mình hoàn hồn. Cánh môi cô ngập ngừng nhưng lại không tìm ra lời để nói. Lục Phồn nhìn bộ dạng của cô, bật cười thành tiếng. Nghệ Giản nheo mày, nhìn anh. Đôi mắt anh đen nháy sáng rõ, bên trong ngập tràn không phải ý trêu chọc, cũng không phải ý mỉa mai, mà chỉ có sự dịu dàng. Trái tim Nghệ Giản nhanh nhạy rung động, toàn bộ nếp gấp đều được xoa dịu. Lúc này, cô mới đột nhiên phát hiện mình vẫn đang như một tên ác bá túm lấy quần áo anh. Cô cúi đầu nhìn tay mình, vội vã buông ra, ngay sau đó rời khỏi người anh, ngồi sang một bên.

Lục Phồn ngồi dậy. Nghệ Giản vuốt tóc, cúi đầu khẽ xoa mặt, đứng dậy tìm giày. Cô vừa đứng lên, đã bị Lục Phồn kéo lại, ngồi xuống. Nghệ Giản cúi đầu nhìn anh.

Lục Phồn hỏi: “Em chạy đi đâu?”.

“Em không chạy”.

Lục Phồn không tiếp lời, nhưng nắm tay cô không buông.

Nghê Giản nói: “Em đi rửa mặt”.

Lục Phồn hơi ngược lên, cười một tiếng: “Đúng là nên đi rửa mặt rồi”.

Nghê Giản nhìn anh, rút tay về, đứng dậy rời đi.

Trong nhà vệ sinh vọng tiếng nước chảy.

Bảy tám phút sau, cô đi ra, trên mặt không còn dấu vết nước mắt, nhưng ánh mắt dường như đỏ hơn. Cô trở về ngồi xuống sofa. Lục Phồn ngồi không nhúc nhích, tựa như đang đợi cô. Nghệ Giản liếm môi, cảm thấy phải nói gì đấy. Nhưng cô còn chưa sắp xếp xong từ ngữ, Lục Phồn đã lên tiếng trước:

“Chúng ta hình như... chưa nói xong”.

Nghê Giản ừ một tiếng.

Lục Phồn hỏi: “Em không phản đối?”.

Nghê Giản sững sốt.

Lục Phồn nhìn cô, ánh mắt sâu xa. Tay của anh lần đến, cầm lấy tay trái của cô. Nghê Giản hiểu ra, nói: “Em rất xin lỗi”. Nói xong cô cắn răng: “Vừa nãy, em không kiềm chế được”.

“Ừ”. Lục Phồn đáp: “Anh biết”.

Nghê Giản không phản đối, ánh mắt thoáng nhìn cổ áo nhăn nhúm của anh, cảm thấy xấu hổ hơn. Cô đưa tay phải ra, xoa giúp anh, cuối cùng cũng thẳng thớm một chút. Lúc tay đang định thu lại liền bị Lục Phồn bắt lấy.

Giờ đây, cả hai bàn tay đều nằm trong tay anh.

Lục Phồn kéo mạnh một phát, cả người cô liền lao vào trong lòng anh. Anh siết chặt hai tay. Cơ thể Nghê Giản dán lên ngực anh. Anh bắt lấy một tay cô đặt lên vị trí ngực trái. Một lát sau, buông cô ra, cúi đầu nhìn vào mắt cô. Nghê Giản ngẩng mặt, lộ vẻ giật mình. Lục Phồn không nói gì, chỉ thoáng mỉm cười với cô. Trái tim Nghê Giản phát nóng, trong mắt lại hiện sương mù. Nếu như cô không hiểu câu nói kia của anh cho lắm, thì lúc này, có vẻ như đã hiểu chút ít.

Vẫn là Lục Phồn làm bữa trưa, còn Nghê Giản chủ động rửa bát.

Buổi chiều, Lục Phồn ở lại, cùng Nghê Giản vui mình trên sofa xem tivi.

Vẫn là bộ phim thần tượng, nữ chính bắt gặp nam chính thân thiết với cô gái khác, tâm trạng buồn bã, sau đó xoay người bỏ đi.

Lục Phồn xem đến đây, nhíu mày, như đột nhiên nhớ ra điều gì, quay đầu nhìn Nghê Giản. Nghê Giản đang dựa ở đó ăn bò đào, cảm nhận được ánh mắt của anh, quay đầu nhìn: “Sao vậy?”.

Ánh mắt Lục Phồn hơi tối đi, im lặng rồi chớp mắt một cái, nói: “Hôm đó anh đưa phóng viên Tôn về, là vì cô ấy đi theo đội của anh để phỏng vấn, chân bị thương, đi lại bất tiện”.

Nghê Giản hơi ngạc nhiên, ngó ra một giây, cúi đầu: “À”.

Lục Phồn xích lại gần, vươn tay nâng đầu cô lên: “Không tin à?”.

Nghê Giản: “Em có nói gì đâu”.

Nghê Giản nói xong chớp chớp mắt vô tội. Cô nhìn Lục Phồn, tưởng anh sẽ đen mặt.

Nhưng anh không có.

Không chỉ không có, ngược lại còn mỉm cười.

Lục Phồn không thích cười lắm, nhưng Nghệ Giản từng trông thấy nụ cười của anh rồi, không phải như thế này

Cô chưa bao giờ thấy anh cười như vậy, vừa tức giận, vừa bất lực, nhưng hơn hết là sự cung chiều.

Tay Lục Phồn chuyển từ cầm Nghệ Giản sang má, vuốt ve hai cái rồi đặt môi lên trán cô. Lúc thôi lui, anh nhìn thẳng vào mắt cô, hạ giọng: “Đừng nghĩ lung tung”.

Buổi tối, Lục Phồn nấu cơm, cùng ăn với Nghệ Giản xong mới rời đi.

Đợt này, hình thức nghỉ phép của anh đã thay đổi. Không nghỉ theo tháng nữa mà cứ vài ngày sẽ được nghỉ một lần, có khi hai ngày, có khi lại ba ngày. Lúc gần đi, Lục Phồn nói với Nghệ Giản: “Đợi anh nghỉ nhé”.

Nghê Giản gật đầu: “Vâng”.

Lúc Lục Phồn không có ở đây, cuộc sống của Nghệ Giản quay trở về nguyên dạng. Tuy anh mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, dạy cô cách nấu cháo, cách rán trứng, nhưng cô lười, không muốn nhúng tay.

Và lại cô biết, cho dù có nấu, mùi vị cũng không giống anh làm, chi bằng đừng làm nữa, gọi mua bên ngoài chỉ một phát là xong.

Anh nói, chờ anh được nghỉ.

Vài hôm mà thôi.

Cô muốn đợi.

Hai ngày sau, cô đi nước ngoài. Khi từ Mỹ trở về, cô mua một chiếc dây lưng ở gần sân bay, để tặng cho Nghệ Chấn Bình.

29 tháng 10 là sinh nhật của Nghệ Chấn Bình. Bao năm như vậy, cô vẫn nhớ, nhưng đến tận năm nay cô mới có thể tự tay tặng quà cho ông.

Bốn rưỡi chiều, cô đứng đợi bên ngoài nơi làm việc của Nghệ Chấn Bình.

Lần trước mất điện thoại, không còn số của Nghệ Chấn Bình, không có chuyện gì quan trọng để nói, cô cũng không muốn gọi điện đến nhà riêng của ông. Nghệ Giản không ngốc, thái độ của Lý Tuệ và Nghệ San, cô ít nhiều có thể nhìn ra. Cô không muốn để ý đến bọn họ, nhưng cô để tâm đến Nghệ Chấn Bình, không muốn làm ông khó xử.

Năm giờ Nghệ Chấn Bình tan tầm, 5h10 từ cổng chính đi ra. Nghệ Giản nhìn một cái liền nhận ra bóng dáng Nghệ Chấn Bình trong đám đông. Nghệ Chấn Bình đang cầm một chiếc cặp màu đen, lật tìm thứ gì.

Nghê Giản đứng đó chờ ông lại gần.

Nghê Chấn Bình tìm thấy điện thoại, nhìn thoáng qua xong bỏ vào, đi đến chỗ để xe lấy chiếc xe điện ra. Ông đi được hai bước liền nhìn thấy Nghệ Giản.

“Bố”. Nghệ Giản hướng về phía ông gọi.

Nghê Chấn Bình sững sốt một lúc, bước nhanh tới: “Tiểu Giản, sao con lại ở đây?”.

Nghê Giản cười cười, không đáp. Nghệ Chấn Bình nhìn cô từ trên xuống dưới một hồi, hỏi: “Sao lại gầy thế này?”.

“Bố, bố cũng gầy mà”. Nghệ Giản nhìn ông, phát hiện trên đỉnh đầu ông lại có thêm tóc bạc.

Nghê Giản nhú mày: “Đạo này bố có mệt lắm không? Bác sĩ nói cơ thể bố không thể quá vất vả”.

Nghê Chấn Bình lắc đầu: “Không có, lãnh đạo rất chiều cố bố, gần đây không bắt bố phải làm việc nhiều”. Suy nghĩ một chút, ông hỏi: “Điện thoại của con sao vậy? Máy ngày nay không nhắn tin được, gọi cũng không được, hỏi Lục Phồn, cậu ấy bảo con bận chạy bản thảo”.

Nghê Giản không muốn giải thích thêm, thuận thế gạt đầu thừa nhận câu nói của Lục Phồn. Nghệ Chấn Bình nói: “Vẽ tranh cũng phải chú ý đến cơ thể, đừng để mệt mỏi quá”.

Nghê Giản ngoan ngoãn vâng một tiếng, cô cúi đầu lấy từ trong túi xách ra một chiếc hộp nhỏ bọc giấy xám, đưa cho ông: “Quà sinh nhật ạ”.

Nghê Chấn Bình ngạc nhiên.

Lần đầu tiên ông nhận quà của cô, đã là mười tám năm trước, hồi Nghệ Giản mới sáu tuổi. Năm ấy, cô đã tặng một chiếc kẹo que và một tấm thiệp tự tay cô vẽ.

Không ngờ chớp mắt, cô đã lớn như vậy rồi.

Trong tim Nghệ Chấn Bình ngổn ngang trăm mối cảm xúc, nhìn chiếc hộp nhỏ, mãi không cầm.

Nghê Giản lại gọi: “Bố”. Nghệ Chấn Bình kịp phản ứng, nhận món quà trên tay cô.

Phía trên có mấy chữ tiếng Anh mà ông không biết, cũng không nhìn ra bên trong là thứ gì. Nghệ Chấn Bình cầm chiếc hộp, nhất thời không biết nói sao cho phải. Ngược lại, là Nghệ Giản cười cười: “Bố cảm động không?”.

Nghê Chấn Bình đáp: “Sau này đừng dùng tiền như vậy nữa, bố hiểu lòng con”.

“Không đáng bao nhiêu tiền mà”. Nghệ Giản nhìn đồng hồ, bảo: “Con phải đi đây, bố về đi, Nghệ San chắc tan học rồi”.

Nghe cô nhắc đến Nghệ San, sắc mặt Nghệ Chấn Bình thay đổi.

Nghê Giản không chú ý lắm.

Nghê Chấn Bình định nói, dừng một chút, rồi thôi.

Việc gần đây của Nghê San, nếu Nghê Giản biết, đoán chừng sẽ nổi cơn điên.

Chương 30

Sau khi chia tay Nghê Giản, Nghê Chấn Bình đạp xe về nhà. Không ngờ, đến cổng tiểu khu, đúng lúc ông nhìn thấy Nghê San bước ra từ một chiếc xe ô tô màu trắng có rèm che. Nghê Chấn Bình hoảng hốt, vội vã dừng xe, thấp thoáng trông thấy trên ghế lái là một người đàn ông. Ông đang định đi tới, thì thấy Nghê San vẫy tay vào trong xe, chiếc xe liền nhanh chóng lái đi.

Nghê San xoay người đi về nhà, không ngờ lại thấy Nghê Chấn Bình đang sầm mặt đi đến. Nghê San thoáng giật mình nhưng nhanh chóng chấn tĩnh. Con bé ngẩng đầu, làm như không thấy ai tiến lên phía trước, coi Nghê Chấn Bình như không khí.

Sau khi Nghê Chấn Bình tát con bé một cái, con bé chưa từng nói chuyện với ông.

Nghê Chấn Bình gọi một tiếng, nhưng Nghê San không trả lời. Bên ngoài tiểu khu người đến người đi, Nghê Chấn Bình nén giận, không nói gì thêm, đẩy xe đi sau Nghê San. Nghê Chấn Bình dựng xe ở hiên, Nghê San không đợi ông, đi thẳng lên.

Nghê Chấn Bình vào nhà, không thấy Nghê San. Lý Tuệ đang nấu súp trong bếp, nghe thấy tiếng mở cửa, thò đầu ra, sắc mặt không tốt: “Hôm nay sao về muộn vậy?”. Nghê Chấn Bình trả lời bà ta, xong đi tới gõ cửa phòng Nghê San.

Ông đập cửa ầm ầm, khiến Lý Tuệ hoảng sợ, đặt chiếc muôi xuống, chạy lại hạ giọng: “Ông làm gì thế? Tâm trạng San San hôm nay không được tốt, chắc là đi thi, thành tích bị sút kém...”.

Nghê Chấn Bình nhớ tới hình ảnh ông thấy ở cổng tiểu khu, giận không chỗ phát tiết: “Thành tích? Bà nghĩ nó đang quan tâm đến thành tích ư? Tôi thấy ngay cả sách vở nó cũng chẳng màng đến đâu”.

Lý Tuệ sững sốt thấy ông gầm lên. Nghê Chấn Bình ra sức gõ cửa: “Nghê San, mở cửa ra!”.

Trong phòng, Nghê San ngồi dựa giường, cảm di động chuyển sang một bài hát sôi động, chỉnh âm thanh lên tối đa.

Nghê Chấn Bình vô cùng tức giận, càng ra sức gõ cửa. Lý Tuệ đứng bên kéo ông: “Ông đang làm cái gì vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? San San đã làm chuyện gì à?”.

“Làm gì à? Bà hỏi nó đi. Đạo này học hành không ra làm sao chưa tính, đã không chịu học, hai ba ngày lại đi chơi không có ở nhà, giờ còn giao du vợ vắn”.

Lý Tuệ giật thót người, vội hỏi: “Giao du với ai?”.

Nghê Chấn Bình chưa kịp trả lời, cửa phòng đột nhiên bật mở, Nghê San giận dữ hét lên: “Bố nói cho rõ đi, bạn bè của con vợ vắn ở chỗ nào, con kết giao bạn bè thì làm sao?”.

Nghê Chấn Bình chỉ vào con bé, lớn tiếng chát vắn: “Mày nói xem, hôm nay mày ngồi xe ai về? Người đàn ông đó là ai?”.

“Là bạn con, thì sao?”. Nghê San ngửa đầu tranh cãi: “Con kết bạn còn phải nói với bố sao? Sao bố không đi quản Nghê Giản ấy. Chị ấy mới là người giao thiệp bừa bãi. Nếu bố biết thì sẽ thấy con tử tế hơn chị ấy nhiều”.

“Mày nói gì?”. Nghê Chấn Bình vừa tức vừa đau lòng: “San San, sao mày lại biến thành dạng người như thế này?”.

“Con biến thành dạng gì?”. Nghê San không phục: “Bây giờ bố nhìn con không vừa mắt. Vậy bố hãy đến với đứa con gái ngoan ngoãn của bố đi, đừng để ý đến con nữa”.

“Mày”. Sắc mặt Nghê Chấn Bình tái xanh.

“San San”. Lý Tuệ vội vàng khuyên giải: “Con bớt tranh cãi đi, ba con cũng là muốn tốt cho con”.

Nghê San cứng cổ không chịu cúi đầu: “Con nói đúng mà, mọi người chẳng biết gì cả. Con tra ở trên mạng, chuyện buồn nôn của chị ấy khá nhiều đấy”.

Mặt Nghê Chấn Bình không còn chút máu: “Tiểu Giản làm sao? Con bé đã làm gì? Con nói thật xem nào”.

“Chị ấy là người đồng tính! Đồng tính đấy, bố biết không?”. Nghê San vào phòng cầm mấy tờ giấy trên bàn lên vạt cho ông: “Bố tự xem đi, bố nghĩ rằng chị ấy ở nước ngoài học hành tử tế sao? Chị ấy chơi đùa với phụ nữ, bây giờ quay về, lại chạy tới nói chuyện yêu đương với anh Lục Phồn. Nam nữ đều ăn sạch, con gái bố đúng là lợi hại”.

“San San, đừng nói nữa”. Lý Tuệ vô cùng khiếp sợ, sau khi thấy sắc mặt Nghê Chấn Bình, bà ta lập tức định thần, vội vã ngăn Nghê San lại, hạ giọng trách cứ: “Ai bảo con nói năng hồ đồ thế chứ. Con chơi với bạn bè kiểu gì, toàn học những thứ không đúng đắn”.

“Con nói gì không đúng đắn à? Nghê Giản vẫn làm chuyện không đúng đắn đấy thôi”.

Nghê San hừ một tiếng, bỗng đóng cửa rầm một cái.

Nghê Chấn Bình đứng đó, cầm mấy tờ giấy, im lặng một lúc lâu. Lý Tuệ nhìn ông, không biết nói gì, suy nghĩ một chút, sợ ông giận chớ đánh mèo với Nghê San, thấp giọng biện hộ giúp Nghê San: “Nghê San vẫn còn nhỏ, không hiểu chuyện, nghe người khác nói càn đây, ông đừng để ý”.

Nghê Chấn Bình im lặng không đáp.

Chuyện Nghê Giản ở nước ngoài, ông cũng không rõ lắm. Lần trước Trình Hồng đến đây, đã mắng ông một trận, ý bảo Nghê Giản học thói hư tật xấu, ông không tránh khỏi có liên quan. Nghê Chấn Bình hiểu rõ tính cách của Trình Hồng, tưởng bà muốn hà khắc, quản Nghê Giản thật chặt. Lần ở nhà hàng, Nghê Giản cãi nhau với Trình Hồng ông nghe không hiểu, chỉ cảm thấy tư thế của Trình Hồng vẫn rất mạnh mẽ, ra sức dôn ép Nghê Giản.

Chuyện Nghê San nói, ông quả thực không biết. Ông thậm chí còn không biết Nghê Giản là họa sĩ vẽ manga. Ông vẫn nghĩ cô là họa sĩ vẽ những bức tranh khổ lớn. Ông càng không biết chuyện Nghê Giản và Lục Phồn ở cùng nhau.

Bỗng chốc, Nghê Chấn Bình một lần nữa có cảm giác làm cha thất bại.

Cả hai đứa con gái, ông đều có lỗi với chúng.

Ông hối hận vì đã quan tâm quá ít đến Nghê Giản, cũng hối hận vì áy náy với Nghê Giản mà không để mắt đến tâm lý nhạy cảm của Nghê San. Nghê San thành ra như vậy, cùng cái tát kia chính là sai lầm của ông. Trong lòng ông hiểu rõ, nhưng lại không biết phải làm như thế nào.

Sinh nhật của Nghê Chấn Bình qua được mấy ngày thì Nghê Giản nhận được tin nhắn của ông. Nghê Chấn Bình hỏi cô đang sống ở đâu, ông nói muốn đến thăm cô. Nghê Giản hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn gửi địa chỉ cho ông.

Buổi chiều thứ bảy Nghê Chấn Bình đến. Ông mang theo ít hoa quả cho Nghê Giản, đều là loại ngày bé Nghê Giản thích ăn.

Sau khi vào nhà, Nghê Chấn Bình nhìn xung quanh một lượt, không nhìn thấy bất cứ điều gì.

Nghê Giản tìm trong tủ bát một lúc nhưng không thấy lá trà, đành đưa cho ông ly nước sôi.

“Tiểu Giản, một mình con ở đây có an toàn không?”

“Rất an toàn”. Nghê Giản đáp: “Vùng này trị an không tồi”.

Nghê Chấn Bình gật đầu, sắc mặt có vẻ nghiêm túc. Nghê Giản nhìn ông, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, hỏi: “Bố, có phải bố có chuyện gì không?”

Nghê Chấn Bình do dự một lúc lâu, vẫn thử dò hỏi một câu: “Tiểu Giản, bố nhớ lần trước con nói chuyện kết hôn với mẹ con, là ứng phó hay là thật đấy?”.

Nghê Giản hơi ngạc nhiên, yên lặng một hồi: “Bố nghĩ sao về việc này?”. Nói xong, trong lòng thoáng giật mình, sắc mặt lập tức thay đổi: “Mẹ con lại tìm bố ạ?”.

“Không phải, không phải”. Nghê Chấn Bình vội vàng giải thích: “Không phải mẹ con, là bố nhớ tới chuyện này, cho nên... hỏi một chút”.

“Thật ạ?”. Nghê Giản không tin lắm.

Nghê Chấn Bình gật đầu: “Ừ”. Dừng một chút, ông nói: “Vói lại, Tiểu Giản cũng đã đến tuổi nên lập gia đình. Bố là bố con, cũng nên quan tâm đến vấn đề này của con”.

Trái tim Nghê Giản thả lỏng, suy nghĩ một hồi, cảm thấy chuyện với Lục Phồn không cần phải nói dối Nghê Chấn Bình, nên cô nói: “Con đang ở cùng một chỗ với Lục Phồn”.

Tuy Nghê Chấn Bình đã biết chút manh mối, nhưng ông không ngờ cô lại thừa nhận thẳng thắn như vậy. Ông ngẩn người, lại thấy Nghê Giản nói tiếp: “Chúng con kết hôn rồi”.

“Hả?...”. Nghê Chấn Bình cả kinh, một lúc lâu mới sắp xếp được từ ngữ: “Chuyện khi nào? Việc này... mẹ con biết không?”.

Cô gật đầu: “Mẹ biết ạ”.

Nghê Chấn Bình ngó ra, dần dần từ hoảng hốt trở lại bình thường: “Bà ấy có đồng ý không?”.

Nghê Giản bật cười thành tiếng: “Mẹ không đồng ý thì sao nào”.

Cô biết, Trình Hồng không đồng ý, cũng không ép cô ly hôn với Lục Phồn. Dù sao Lục Phồn cũng là đàn ông, trong mắt Trình Hồng, chỉ cần là đàn ông, như thế cũng tốt hơn so với Tiểu Thiên.

Nghê Chấn Bình nhớ đến lời Nghê San, suy nghĩ một chút, có phần hiểu được tâm lý của Trình Hồng. Ông không hỏi nhiều những chuyện khác, việc đã đến nước này, nói những việc khác cũng không có ích gì. Khách quan mà nói, ông quan tâm đến cuộc sống bây giờ của Nghê Giản hơn: “Bọn con không ở cùng nhau à?”.

“Anh ấy được nghỉ thì bọn con mới ở cùng nhau”.

Nghê Chấn Bình khẽ gật đầu, nhớ tới chuyện gì liền cau mày: “Còn chuyện kia thì sao? Lục Phồn nghĩ thế nào?”.

“Cái gì mà nghĩ thế nào ạ?”. Nghê Giản hoàn toàn không hiểu.

“Đặc thù công việc của nó. Dù sao cũng hay phải ở lại đội, bình thường chăm con cũng bất tiện, còn có phần mạo hiểm nữa...”.

Nghê Chấn Bình nói xong, nét mặt chăm chú, lắc đầu nói: “Bố phải khuyên nó mới được”.

Nghê Chấn Bình khẽ giật mình sau mới hiểu ý ông, cô chưa trả lời thì ông đã nói tiếp: “Tiểu Giản, con cũng khuyên nó thay đổi công việc đi”.

Nghê Giản: “Việc này chính anh ấy tự chọn, người khác không có tư cách khuyên anh ấy”.

“Con chứ không phải ai khác”.

“Con lại càng không khuyên anh ấy”.

Nghê Chấn Bình còn muốn nói tiếp, Nghê Giản đã cắt lời: “Bố, bố không cần phải lo lắng cho bọn con, con thấy như bây giờ không có gì là không tốt”.

Nét mặt cô bình tĩnh và kiên định.

Nghê Chấn Bình nhìn ra, biết khuyên cô nữa cũng vô dụng. Ông thở dài, dặn dò vài câu.

Hai bố con hàn huyên một hồi, Nghê Chấn Bình nhận được điện thoại của Lý Tuệ. Ông nghe điện xong nói với Nghê Giản trong nhà còn một số việc.

Nghê Giản không hỏi nhiều.

Nghê Chấn Bình đi rồi, Nghê Giản mở điện thoại, tìm hộp thư. Trong đó có tin nhắn của cô và Lục Phồn tối qua.

Nghê Giản: Hôm nay đi cứu hỏa ạ?

Lục Phồn: Chưa đi, có báo động hai lần, chưa tới đã được dập tắt.

Nghê Giản: À.

Lục Phồn: Không thể nhiều hơn hai chữ à?

Nghê Giản: À, được rồi.

Lục Phồn: ...

Lục Phồn: Ăn cơm có ngon không?

Nghê Giản: Không ngon.

Lục Phồn: Sao vậy?

Nghê Giản: Không muốn ăn cơm.

Lục Phồn: Vậy muốn ăn gì?

Nghê Giản: ... Muốn ăn anh.

...

Nghê Giản xem đến đây liền bật cười, nhập tin nhắn vào:

Tin thứ nhất: Mười giờ tối nay, người nhà sẽ đến thăm.

Chương 31

Nghê Giản rất đúng giờ, 21h50 đến trước công đại viện. Cô vừa nhìn, đã thấy một người đang đứng ngoài cửa phòng thường trực.

Cô còn đang ngạc nhiên thì người đó đi tới.

Anh tay dài chân dài, bước lại nhanh, đi mấy bước đã đứng trước mặt Nghệ Giản. Khoe môi Nghệ Giản khẽ cong lên: “Đang đợi ai vậy?”.

Lục Phồn không đáp, đứng cách một bước nhìn cô hồi lâu. Anh không mặc đồng phục, mà chỉ mặc một chiếc áo khoác bình thường, màu đen, trông rất phong phanh. Tháng 11 thời tiết phía nam khá lạnh, Nghệ Giản mặc áo lông dài, cổ choàng khăn, cô tiến lên túm lấy ống tay áo của Lục Phồn, đúng là không dày.

“Lạnh không?”. Cô hỏi.

“Không lạnh”. Lục Phồn nắm tay cô, nhẹ nhàng siết chặt.

Tay anh dày rộng ấm áp, rất thoải mái, Nghệ Giản để mặc anh nắm, cười khẽ: “Em mua quần áo, sao anh không mặc, không thích à?”.

“Không phải, để ở nhà rồi”.

Nghê Giản khẽ gật đầu, không nói chuyện. Cô hơi ngược lên, im lặng nhìn anh. Âm thanh ban đêm cô quanh u ám, hai ngọn đèn treo cao ở cổng chính, tỏa một mảng ánh sáng ấm áp. Gương mặt Lục Phồn góc cạnh rõ rệt trong ánh sáng mềm mại đó.

Nghê Giản nhớ tới đêm mưa hồi tháng 5, cô từ sân bay đi ra tìm xe, sau đó gặp anh. Ngày ấy, cô không nghĩ sẽ gặp anh và đây đưa ở cùng một chỗ với anh như thế này.

Vận mệnh thật kỳ lạ. Nghệ Giản cũng không rõ đây là cảm khái hay cảm kích.

Trong khi cô còn đang miên man, Lục Phồn đã ôm cô vào trong lòng.

Lục Phồn vẫn luôn chờ đợi. Nhưng xem ra cô không có ý định chủ động, anh liền tự mình ra tay.

Mặc dù Nghệ Giản hơi bất ngờ, nhưng không phản đối anh. Cô giơ tay lên, ôm eo anh, mặt áp lên ngực anh, hít ngửi mùi thơm thoang thoang của xà phòng trên áo anh.

Hai người ôm nhau một lúc lâu, khi buông ra, Nghệ Giản ngẩng đầu còn Lục Phồn cúi xuống.

Cô nhón chân, hôn lên môi anh.

Hết sức tự nhiên, anh mở miệng ra, để cô đi vào.

Đầu lưỡi Nghê Giản linh hoạt trượt qua răng, cuốn lấy đầu lưỡi anh, chậm rãi khuấy đảo. Tay Lục Phồn ôm ngang eo cô. Nghê Giản cảm nhận được lực ở tay anh đột nhiên siết mạnh. Cô thuận thế ngang nhiên áp sát, dán lên người anh, dễ dàng nhận thấy sự thay đổi trong anh. Cô cười thầm, định giở trò chạm khế. Là đàn ông thì sẽ không chịu được.

Lục Phồn bóp eo cô đẩy ra, môi cũng rời đi. Lục Phồn ổn định nhịp thở, quay mặt sang bên một lúc cho tỉnh táo, xong mới quay lại nhìn cô.

Nghê Giản ngẩng đầu, thản nhiên cười, không biết cười anh hay là cười gì khác. Gương mặt cô trắng trẻo, môi bị anh hôn đỏ lựng lên, có phần xinh xắn.

Trong mắt Lục Phồn nhấp nháy những đốm lửa. Tay anh rời lưng cô, đứng bất động vài giây, từ từ đè nén kích thích.

Nghê Giản thu hồi nụ cười. Cô đưa tay ra, Lục Phồn nhìn hai giây, bắt lấy, nắm lẩn nữa. Nghê Giản không chọc gheo anh, ngoan ngoãn cầm tay anh.

“Có một tiếng phải không?”.

Lục Phồn gật đầu.

Nghê Giản nói: “Nên đi đâu cho hết giờ đây?”.

Lục Phồn ngẩn người, không hiểu.

Nghê Giản chỉ chỉ phía trước: “Em thấy ở kia có một con sông, mình ra đó đi”.

Con sông Nghê Giản nói đến rất nổi tiếng, tên là Tứ Phương. Đêm nay, trong lúc bọn họ ra sông Tứ Phương để tản bộ, Lục Phồn vẫn luôn nắm lấy tay cô. Con đường men theo bờ sông, hai người đi qua từng chiếc đèn đường, vô thức đi được một đoạn khá xa. Suốt quãng đường, không ai nói với ai câu gì, thậm chí, họ cảm thấy không cần phải nói chuyện với nhau.

Trên đường trở về, Nghê Giản dừng lại, nghiêng đầu hỏi: “Anh còn nhớ núi Tình Hoa không?”.

Lục Phồn hơi ngơ ngác, trả lời: “Nhớ”.

“Anh nói đi, em xem anh nhớ như thế nào”.

Lục Phồn đáp: “Lớp anh từng đến đó chơi xuân, em cũng đi”.

Đôi mắt Nghê Giản lấp lánh, nheo mắt cười: “Trí nhớ không tệ”. Dừng một chút, cô nói: “Anh còn bị các thầy cô mắng nữa”.

Lục Phồn cũng cười: “Không biết xấu hổ sao còn nói?”.

Nghê Giản không cho là đúng ngược mắt lên: “Bạn học của anh còn cười nhạo anh dẫn theo một con ký sinh nhỏ”.

Lục Phồn mím môi, đôi mắt sâu đen thu lấy cô, thấp giọng: “Ai bảo em đi theo anh?”.

Nghê Giản không trả lời, hỏi lại: “Hôm đó anh bị mọi người trêu chọc, có trách em không?”.

Lục Phồn không ngờ cô hỏi câu này, khẽ sừng sốt.

“Chắc là có trách rồi”. Nghê Giản tự mình phỏng đoán.

Vừa dứt lời, liền thấy môi Lục Phồn mấp máy:

“Anh không trách em”. Anh nói: “Chỉ hơi xấu hổ chút thôi, bọn họ cũng hay nói đùa mà”.

“Nói đùa gì thế?”. Khóe miệng Nghê Giản trề ra xóa sạch ý cười, biết rõ nhưng cố hỏi.

Đương nhiên Lục Phồn sẽ không nói. Ngày ấy, Nghê Giản hay đi theo anh, suốt một thời gian dài, bạn học của anh nói Nghê Giản là gì đấy của anh. Những câu nói đó anh vẫn còn nhớ. Lúc ấy nghe xong, anh mặt đỏ tía tai, xấu hổ ngăn đám bạn nhỏ kia lại. Giờ nhớ tới, trong lòng cảm thấy nóng ran.

Không ngờ, có một ngày, trêu đùa trở thành sự thật.

Lục Phồn không trả lời, Nghê Giản cũng không muốn làm khó anh.

Cô nói: “Đi thôi”.

Lục Phồn nắm tay cô đi.

Giống như lần trước, Nghê Giản vẫn để Lục Phồn tiễn cô lên xe.

Lúc gần đi, Lục Phồn đưa chìa khóa nhà cho cô.

Còn ba ngày nữa Lục Phồn mới được nghỉ. Hai ngày này, Nghê Giản sửa sang lại thư phòng của nhà trọ, bố trí thành phòng vẽ tranh, sau đó vẽ từ sáng đến tối, xem ra làm việc rất nghiêm chỉnh. Giữa trưa, nhận được tin nhắn của Lục Phồn. Anh nói chín giờ tối về. Nghê Giản trả lời tin nhắn xong bắt đầu thu dọn đồ đạc. Chạng vạng tối, cô đi xe một mình đến nhà Lục Phồn.

Trên đường qua siêu thị, cô bảo tài xế dừng xe, định mua ít thực phẩm mang đến.

Nghê Giản chọn thịt bò, sau đó chọn rau quả. Lúc đi qua khu bán rau quả, cô gặp một người.

Hai cô gái đều sừng sốt khi chạm mặt nhau.

Thật không ngờ thế giới này lại nhỏ như vậy, lần đầu và lần thứ hai đều gặp nhau là ở đây.

Vẫn là Nghê Giản kịp phản ứng trước.

Nhưng Nghê Giản không mở miệng, Tôn Linh Thục nói trước, cô ta lên tiếng chào hỏi Nghê Giản: “Hi!”.

Nghê Giản đáp: “Chào”.

Tôn Linh Thục cười cười. Nghê Giản thấy cô ta cười thì không được tự nhiên cho lắm.

Nghê Giản không khéo giao tiếp, hơn nữa, tình huống trước mắt hiển nhiên cũng không phù hợp với hoàn cảnh xã giao mà cô biết. Im lặng hai giây, Nghê Giản nói: “Tạm biệt”, rồi đẩy xe hàng đi trước.

Cô mua xong rau quả liền đi tính tiền, không ngờ lúc ra đến cửa thì thấy Tôn Linh Thục đi tới.

Nghê Giản bị chặn đường.

“Cô Nghê, có thể trò chuyện mấy câu được không?”.

“Nói chuyện gì?”.

“Lục Phồn”. Tôn Linh Thục trả lời: “Chúng ta nói về Lục Phồn”.

Nghê Giản liếc nhìn cô ta một cái: “Được”.

Đôi diện siêu thị có một quán cà phê, hai cô gái một trước một sau đi vào. Tôn Linh Thục chọn một tách cà phê, hỏi Nghê Giản: “Uống gì không?”.

Nghê Giản đáp: “Không cần”.

“Cứ uống một chút đi”. Tôn Linh Thục quay đầu nói với nhân viên phục vụ: “Cho hai tách cà phê”.

Cà phê đưa tới, Tôn Linh Thục nhấp một ngụm nhỏ, sau đó lên tiếng. Nghê Giản nhìn đôi môi tô son màu cam của cô ta khẽ đóng khẽ mở, thoáng ngần người.

Lúc này, Tôn Linh Thục buông ra một câu: “Tôi cũng đang muốn đi tìm cô, không ngờ, lại trùng hợp gặp phải như vậy”. Cô ta nói: “Nghe Lục Phồn bảo, cô Nghê là hàng xóm của anh ấy khi còn bé?”.

Nghê Giản không nhìn rõ cô ta nói gì, tùy tiện gật đầu. Tôn Linh Thục cười cười: “Cô Nghê, tôi biết cô”.

“Vậy à?”. Vẻ mặt Nghê Giản không thay đổi, tựa như không để tâm.

Tôn Linh Thục gật đầu: “Mới đầu không biết, sau mới nhớ. Người giống tên cô không nhiều lắm, lại giống với một họa sĩ vẽ tranh manga tên là Janeni, hơn nữa cô ấy cũng là người Trung Quốc. Tôi nghĩ có thể chỉ là trùng hợp mà thôi, tiện tay tra google, hóa ra đúng là cô”.

Nghê Giản thản nhiên à một tiếng.

Tôn Linh Thục trừng mắt, mi tâm nhíu lại.

“Nói thật, tôi không hiểu, người như cô Nghê đây, tại sao lại có hứng thú với một nhân viên phòng cháy chữa cháy nhỏ bé”.

Nghê Giản không trả lời, thần sắc không biến đổi.

Tôn Linh Thục nhẹ giọng cười: “Cô Nghê chớ để ý, tôi không phải cố ý mạo phạm cô. Tôi chỉ không muốn nhìn Lục Phồn bị cô đùa bỡn”.

“Đùa bỡn?”. Nghê Giản khẽ nhếch môi, cười tựa như không: “Phóng viên Tôn nhìn kiểu gì thành ra tôi đang đùa bỡn anh ấy?”.

Tôn Linh Thục im lặng chớp mắt một cái, thu hồi nụ cười: “Hà cứ gì cô Nghê lại không thừa nhận? Tôi biết cô chính là Janeni, cô tưởng chuyện của cô tôi không biết ư?”.

Nghê Giản hít một hơi, đột nhiên không muốn nói gì nữa.

Cô đứng dậy định đi, Tôn Linh Thục cũng đứng dậy, lộ vẻ lạnh lùng nghiêm túc: “Cô Nghê, Lục Phồn không phải là người để cô đùa bỡn, xin cô nể tình hàng xóm láng giềng trước kia, buông tha anh ấy”.

Nghê Giản rũ mắt xuống, siết chặt tay. Một thoáng sau, cô bỗng ngược mắt lên.

“Cô dùng thân phận gì yêu cầu tôi buông tha anh ấy?”. Cô nhìn chằm chằm vào Tôn Linh Thục: “Cô hỏi tôi vì sao lại có hứng thú với anh ấy? Vậy còn cô, phóng viên Tôn, cô là vì cái gì?”.

Tôn Linh Thục bị cô hỏi nghẹn giọng, giật mình hoảng hốt.

Nghê Giản cười lạnh: “Nếu cô có bản lĩnh, vậy thì tới đoạt lại đi”.

Nghê Giản nói xong bỏ đi. Tôn Linh Thục đứng nguyên tại chỗ, nhìn bóng lưng đi qua cửa, bất động một lúc lâu. Cô ta thật sự không hiểu, trên người người con gái kia có điếm gì thu hút Lục Phồn.

Chuyện trên mạng không thể là giả, những tấm ảnh, những tin tức nóng hổi đó, với cái nhìn của một phóng viên có năng lực như cô ta thì tất cả đều có căn cứ.

Nghê Giản thích phụ nữ, rồi lại chạy đến trêu chọc Lục Phồn, đây không phải là đùa bỡn anh thì là gì chứ?

Người đàn ông Lục Phồn kia thật thà đến phát ngốc. Cô ta không giúp anh thì ai giúp anh đây? Cho dù anh không có tình cảm với cô ta, cô ta cũng sẽ không bỏ mặc để người khác coi thường anh.

Việc này, cô ta đã xác định rồi. Bộ mặt thật của Nghê Giản, cô ta phải xé toang ra để Lục Phồn nhìn thấy.

Trong lúc Tôn Linh Thục đang quyết định, Nghê Giản đã ngồi lên xe. Cô đặt thịt bò và rau củ dưới chân, ghé mắt nhìn qua cửa sổ.

Trời dần dần tối đen.

Cô nghĩ tới lời Tôn Linh Thục nói. Nghĩ một lát, cô lại nhớ tới lời của Mai Ánh Thiên.

Tôn Linh Thục nói cô đùa bỡn Lục Phồn, Mai Ánh Thiên cũng nói cô đang chà đạp Lục Phồn.

Thế mới nói người ngoài cuộc thì tinh táo, người trong cuộc thì u mê. Nghệ Giản nghĩ, cô thật sự đang đùa giỡn, đang chà đạp anh ư?

Nghê Giản lắc đầu.

Không phải.

Chương 32

Hơn 6h, Nghệ Giản đã đến nhà Lục Phồn.

Trong nhà lâu không có người ở, mùi ẩm mốc xông hết vào mặt. Nghệ Giản mở cửa sổ ra trước, sau đó quét dọn qua phòng khách và phòng ngủ, lau bàn ghế lại một lần nữa.

Bữa tiệc dọn dẹp, mắt gần một tiếng đồng hồ.

Cô rửa tay, ngồi trên ghế sofa nghỉ ngơi một lúc, đoán Lục Phồn có lẽ đã ăn xong cơm tối ở đội, liền bắt tay vào làm chút gì đấy cho bản thân.

Lần đầu tiên cô vào bếp cũng là ở nhà Lục Phồn, món đậu bắp và trứng gà, vừa nghĩ tới dạ dày đã thấy khó chịu.

Vì thế, không nên xào rau vì độ khó rất cao.

Nghê Giản đi rửa rau, tìm trong tủ gầm được nửa gói mì sợi, nghĩ không thấy mùi nấm mốc. Cô nghĩ nấu rau với mì chắc sẽ không có vấn đề gì.

Nghĩ thế nào, cô liền làm thế ấy.

Nhưng hiển nhiên Nghệ Giản đã đánh giá cao bản thân. Mì nấu xong, mặn khó mà nuốt nổi. Cô nếm thử một miếng liền bê cả nồi mì trước mặt đi đổ. Nghệ Giản đang bê nồi mì đổ vào thùng nước gạo bỗng rụt tay lại.

Nếu như Lục Phồn ở đây, nhất định anh sẽ không vứt đi.

Anh rất tiết kiệm, cô biết.

Nghê Giản nhìn chăm chăm vào nửa nồi mì trước mặt, do dự một hồi, lại bung trở về, bỏ thêm hai bát nước vào, khuấy đều lên, cố gắng ăn.

Bụng xem như đã được lấp đầy.

Cô dọn dẹp phòng bếp rồi đi tắm. Từ phòng tắm đi ra, cô mở điện thoại, thấy tin nhắn của Lục Phồn.

“Anh đang đứng ở cửa ra vào”.

Nhìn thời gian, là 20 phút trước. Nghệ Giản vứt khăn, lê dép chạy ra cửa.

Cửa vừa mở, cô nhìn thấy Lục Phồn.

“Không phải 9h sao?”. Cô vươn tay kéo anh vào.

“Sao không mặc quần áo vậy?”. Lục Phồn đóng cửa, thuận tay ôm lấy cô: “Tóc cũng không sấy”.

Nghê Giản nói: “Em vừa tắm xong. Anh chờ lâu không?”.

“Không lâu”. Lục Phồn ôm cô đi đến chiếc sofa bên cạnh, cầm khăn xoa tóc cô.

“Không được như thế này. Trời lạnh đây”. Lục Phồn buông khăn, lấy áo khoác trên ghế đưa cho cô: “Em mặc vào trước, để anh đi mua máy sấy”.

Nghê Giản giữ chặt anh lại: “Không cần đâu”.

Lục Phồn không nghe lời cô, đi ra cửa.

Nghê Giản ôm lấy anh: “Hôm nay thế là được rồi, ngày mai mua”.

Lục Phồn xoay người, nhìn cô, nhớ ra gì đó.

“Em đợi một chút”.

Anh vào phòng ngủ, lôi một chiếc hộp dưới gầm giường ra.

Trong thoáng chốc, anh lấy ra một chiếc máy sấy cũ.

Nghê Giản ngạc nhiên: “Ổ đâu ra vậy?”.

Lục Phồn không trả lời ngay, tìm khăn lau máy sấy, cắm vào ổ điện để thử, vẫn dùng được, chỉ là hơi ồn một chút.

Nghê Giản tiến lên nhìn, ngạc nhiên cảm thán: “Trông như đồ cổ ấy”.

Lục Phồn không trả lời, kéo cô ngồi xuống ghế sofa, sấy tóc cho cô.

Hơi ấm thổi vào da đầu, ngón tay anh nắm mái tóc dài của cô, vừa dịu dàng vừa cẩn thận.

Cảm giác này con mẹ nó thực sự rất thoải mái.

Nghê Giản nheo mắt hưởng thụ, ngời xếp bằng một lúc rồi trườn vào lòng anh.

Anh sấy tóc cho cô, còn cô rảnh rang không có chuyện để làm, hai tay không an phận, ra sức lợi dụng, hết mân mê cơ bụng lại sờ đùi anh.

Lục Phồn bị cô trêu chọc đến phát hỏa, mấy lần dùng ánh mắt cảnh cáo, đều bị lơ đi.

Nghê Giản càng lúc càng càn rỡ, lần mò tới nơi đang càng lúc càng bất thường.

Lục Phồn cố nén.

Sấy tóc xong, anh chịu không nổi, ôm cô vào phòng ngủ. Lục Phồn cởi áo, cơ thể cường tráng vừa phủ lên, Nghệ Giản thoáng co rúm. Lục Phồn dừng động tác, hỏi: “Sao vậy?”.

Nghê Giản giơ tay, chạm bàn tay trắng mịn lên mặt anh, chậm rãi vuốt ve cằm anh, đôi môi, rồi đi một mạch xuống cổ và vòm ngực.

Sau đó, cô thờ dài. Trái tim Lục Phồn nhảy dựng, ánh mắt tối đen: “Sao vậy?”.

Nghê Giản thu tay, giữa chừng bị anh bắt được.

Anh im lặng, bình tĩnh nhìn cô.

Nghê Giản trừng mắt, bật cười thành tiếng: “Anh ‘ngon’ thế này, đúng là mẹ nó nghiệp chướng mà”.

Lục Phồn khẽ giật mình. Nghệ Giản lại thờ dài, lời nói mang vẻ tiếc nuối: “Muốn ăn nhưng ăn không được, anh hiểu chứ?”.

Đương nhiên Lục Phồn không hiểu.

Nhìn điệu bộ hoang mang có phần ngốc nghếch của anh, Nghệ Giản cảm thấy hài lòng một cách khó hiểu. Đuôi mắt cô nhướn lên, vẻ mặt hưng phấn, vươn tay cởi quần anh: “Được, vậy chúng ta đổi phương thức ăn đi”.

Quần Lục Phồn bị kéo xuống nửa chừng, xếp đống trên đầu gối. Bàn tay hơi lạnh của Nghệ Giản nắm chặt lấy anh.

Lạnh và nóng, mềm mại và cứng rắn, bàn tay của người con gái và nơi mạnh nhất cũng là nơi yếu nhất trên cơ thể người đàn ông.

Sự giao nhau này, khiến người ta run rẩy.

Lục Phồn nhếch môi, cơ thể phát run không kiểm soát. Nghệ Giản ngược nhìn anh, ánh mắt nồng nàn. Bộ dạng anh căn răng chịu đựng dễ dàng kích thích sự háo thắng của cô.

Nghê Giản siết chặt tay, trước nặn, sau bóp, từ chậm đến nhanh, rốt cuộc cũng thấy anh hé miệng như mong muốn. Cô nghe không thấy tiếng, nhưng cô biết anh nhất định không nhịn được kêu lên.

Nhưng chưa đủ, vẫn chưa đủ. Cô có bản lĩnh khiến anh thoải mái hơn.

Khoảnh khắc cô vùi đầu xuống dưới, toàn thân Lục Phồn căng cứng, khó chịu một tiếng. Tay anh nắm chặt vai cô, muốn kéo cô lên, nhưng Nghệ Giản khăng khăng không chịu. Cô quỳ ở đó, giữa hai chân anh, cố chấp mà chăm chú.

Lục Phồn gằn như không chịu nổi. Trán anh rơm rớm mồ hôi, đôi chân sần chắc tiếp tục run rẩy.

“Nghê Giản...”. Mi tâm anh nhú chặt, giọng khàn khàn gọi tên cô, vô cùng quyến rũ.

Nghê Giản không nghe thấy. Mái tóc dài đen nhánh của cô trải trên bắp đùi anh, hơi lắc lư theo động tác của cô.

Cám dỗ này, không có khả năng ngăn được. Lục Phồn cúi thấp đầu, đôi mắt đen như mực. Có lẽ rất lâu, hay chỉ là một phút đồng hồ, tâm trí của Lục Phồn mê man căng trướng.

Anh mơ màng không rõ, bắt lấy cánh tay Nghê Giản kéo mạnh, xóc cô lên ôm vào lòng. Môi xông vào trong miệng cô, đánh thẳng gốc lưỡi, một tay vừa cởi áo ngực của cô, một tay lần mò xuống dưới.

Bỗng nhiên, anh khựng tay lại.

Nghê Giản giữ mặt anh, đẩy ra, thở hồn hển, giọng nói nhu hòa: “Đã bảo ăn không được mà”.

“Em...”

Lục Phồn không nói nên lời. Khuôn mặt anh ửng hồng, ánh mắt đen thâm trầm, nhìn là biết đã nhịn không nổi.

Nghê Giản cúi đầu nhìn chỗ kia của anh, khước miệng giương lên: “Nằm xuống, để em”. Nói xong, cô đẩy tay một cái, trượt qua đùi anh, đầu vùi vào chỗ gò lên. Lục Phồn nhìn cô, muốn ngăn nhưng không biết phải nói sao.

Cú đột kích này, nếu chịu đựng được đều không phải là đàn ông. Lục Phồn là đàn ông, anh không chịu đựng được.

Sau khi kết thúc, Lục Phồn ôm Nghê Giản vào nhà vệ sinh súc miệng, rửa mặt rồi lại ôm vào giường.

Hai người nằm sóng đôi trong chăn.

Tay Nghê Giản được anh nắm lấy.

Nghê Giản nhìn lên trần nhà, nghiêng đầu hỏi: “Vừa nãy thoải mái không?”.

Cô hỏi xong cảm thấy tay Lục Phồn siết chặt, bóp khiến cô phát đau.

“Thoải mái không?”. Nghê Giản từ trước đến nay vốn không biết xấu hổ, mọi câu hỏi đặt ra đều phải có đáp án.

Gương mặt Lục Phồn vừa mới trầm xuống dường như lại đỏ lựng lên. Anh nhắm mắt, đè nén mọi thứ, lúc quay lại, chạm phải ánh nhìn của Nghê Giản.

Ánh mắt cô trong sáng vô tư.

Anh biết, cô vẫn đang đợi đáp án. Anh im lặng, hay là thành thật đưa ra đáp án.

Nghê Giản bật cười, lát sau, thu hồi nụ cười, đầu sắp tới, dán lên bả vai anh. Cô ngửa đầu nhìn anh, con ngươi sáng lấp lánh. Sau đó, cô không hề xấu hổ hỏi một vấn đề khác: “Cô ấy cũng làm anh thư thái như vậy à?”.

Lục Phồn sững sờ.

Nghê Giản nói: “Bạn gái trước của anh, phóng viên Tôn, Tôn Linh Thục ấy”.
Lục Phồn giật mình ngạc nhiên.

Mặt Nghê Giản không đổi sắc, nhìn thẳng vào mắt anh. Cô nhìn một lúc rồi quay đi, không nhìn nữa.

“Ngủ thôi”. Cô nói.

Nhưng cô còn chưa nhắm mắt, đã bị Lục Phồn xoay đầu lại.

“Em đang nghĩ gì vậy?”. Ánh mắt anh lạnh lùng, sắc mặt tối đen.

Nghê Giản nhìn ra anh đang kìm nén bức bối, nhẫn nhịn không nổi giận.

Cô cũng cảm thấy mình quá đáng.

Không những quá phận, mà còn vô vị.

Dò hỏi như vậy, có ý gì?

Không có gì cả.

Nghê Giản muốn hâm mộ chính mình.

Cô rũ mắt xuống, nói xin lỗi anh: “Xin lỗi, em ăn nói không suy nghĩ, cho anh đánh một cái này”.

Cô đưa mặt ra.

Lục Phồn kìm nén hơi thở khó chịu. Anh trở mình, hai tay chống hai bên người cô, nằm ở trên chăm chú nhìn cô. Ánh mắt của anh có chút dọa người.

Nghê Giản hơi ngơ ngác. Cô định đẩy anh ra, nhưng tay bị giữ chặt. Gương mặt anh kè sát.

“Anh không biết em nghe từ đâu. Nhưng Nghê Giản, anh nói rõ với em, Tôn Linh Thục không phải là bạn gái cũ của anh. Anh từng có chút cảm tình với cô ấy, thậm chí, bọn anh thiếu chút nữa thì yêu nhau. Nhưng đó chỉ là suýt mà thôi. Anh chưa từng làm chuyện đó với ai, càng không để ai làm chuyện đó với mình. Em hiểu không?”.

Nghê Giản ngây ngẩn nửa phút, liếm liếm môi: “Em hiểu rồi”.

Cô đáp khẽ, điệu bộ nhu thuận hiếm thấy.

Vẻ bình thản đáp trả này khiến bức tường trong lòng Lục Phồn sụp đổ.

Hương vị này làm cho người ta sôi sục.

Trái tim anh sôi sục, cúi đầu mút môi Nghê Giản, hung hăng giày vò. Lúc thối lui, đôi môi mềm phớt hồng của cô đỏ hệt lên. Anh khẽ vuốt ve, giống như đang sờ cánh hoa, vừa mềm mại vừa chậm rãi, như sợ bị đụng nát.

“Nghê Giản”. Anh gọi khẽ, sau đó im lặng.

Đêm cứ thế trầm mặc trôi qua.

Lúc tỉnh dậy, trời đã sáng choang.

Theo lệ cũ Lục Phồn làm điễm tâm, Nghê Giản làm ổ trên giường đến muộn. Anh không ra ngoài, để cô ăn sáng một mình.

Nghê Giản hiểu tối qua cô không đúng, do dự cả buổi sáng, cuối cùng chủ động chạy đi tìm Lục Phồn cầu hòa.

Anh đang giặt quần áo. Nghê Giản xắn tay áo ngồi xỏm xuống, nắm chặt bàn tay đầy xà phòng của anh.

“Đừng giận nữa”. Cô nói.

Lục Phồn không nhúc nhích, Nghê Giản mất hết nhuệ khí, buông tay anh, lui về. Chưa rời khỏi mặt nước, tay bị anh túm lại.

“Không giận”. Anh kéo cô đứng dậy, tiếp nước ấm cho cô rửa tay, lôi khăn mặt lau khô: “Đừng đụng vào nước lạnh”.

Nghê Giản bật cười, khẽ dạ, ghé đầu vào ngực anh.

“Nghê Giản”. Lục Phồn gọi.

Cô không nghe thấy.

Bờ môi Lục Phồn mấp máy, muốn nói nhưng lời đến miệng lại thôi.

Không hỏi.

Không quan trọng.

Tất cả đều không quan trọng.

Anh ôm chặt lấy cô.

Bên ngoài phòng khách truyền đến tiếng chuông điện thoại, từng hồi một, dồn dập vang dội.